

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **V.M.** , státní příslušnost Filipínská republika
bytem ...
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2018, č. j. MV-106299-4/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2018, č. j. MV-106299-4/SO-2017 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 16.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2018, č. j. MV-106299-4/SO-2017 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 6. 2017, č. j. OAM-15300-9/ZM-2016. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 44a odst. 10 ve spojení s § 46e odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, neboť pracovní poměr žalobkyně skončil.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně byla přesvědčena, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu a její rozhodnutí odporovalo požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*s. ř.*“). Správní orgány porušily ustanovení § 3, § 4 odst. 1 a § 2 s. ř. a ustanovení § 44a odst. 4, § 46a odst. 2 písm. i) a § 174a zákona o pobytu cizinců.
3. Žalovaná se dle mínění žalobkyně dostatečně nevypořádala se všemi odvolacími námitkami, čímž způsobila nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí. Žalobkyně několikrát poukazovala na skutečnost, že správní orgány vycházely z provedených výsledků svědků, aniž by žalobkyni o provedení úkonů v dostatečném předstihu uvědomily a ona by mohla být výsledkům přítomna a hájit svá práva. V celém napadeném rozhodnutí se žalovaná nikterak s tímto bodem nevypořádala, ač se jednalo o esenciální námitku, která měla dopad do zákonnosti a přezkoumatelnosti celého rozhodnutí. Správní orgány si nemohou opatřovat důkazy v rozporu se zákony, jak tomu bylo učiněno v případě žalobkyně.
4. Správní orgány tedy založily své negativní rozhodnutí na prohlášení zaměstnavatele žalobkyně, které se však nezakládalo na pravdě, což správní orgán neověřil. Žalobkyně důrazně namítala, že ve skutečnosti nedošlo k hrubému porušení pracovní kázně na její straně a také nenastaly důvody pro okamžité zrušení pracovního poměru. Původní zaměstnavatel o tom žalobkyni vůbec nevyrozuměl, pracovní poměr řádně neukončil. Nebylo ani pravdou, že žalobkyně opustila území České republiky (dále jen „*ČR*“), což měl být důvod pro zrušení pracovního poměru. Žalobkyně nevycestovala do své domovské země, byla po celou dobu v ČR, což ostatně vyplývá i z kopií stránek jejího cestovního dokladu. Není možné, aby správní orgán převzal toliko tvrzení zaměstnavatele, aniž by si ověřil, zda toto tvrzení žalobkyně potvrzuje či nikoli. Ani oznámení na úřadu práce nemělo právní účinky ve vztahu k pracovnímu poměru žalobkyně – ten byl založen pracovní smlouvou a mohl být ukončen toliko zákonnými způsoby definovanými zákoníkem práce. Takto ukončen nebyl. Žalobkyně tudíž namítala nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí v kontextu ustanovení § 4 odst. 1 a 2 a § 2 odst. 3 s. ř. Správní orgán přitom disponuje širokou škálou procesních postupů, které by vedly v souladu s ust. § 3 s. ř. k prokázání skutečného stavu věci.
5. Správní orgán se dále nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou týkající se nepřiměřenosti vydaného rozhodnutí, neboť žalovaná uvedla, že i kdyby došlo k posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, tak by zcela jistě správní orgán vzhledem k okolnostem případu shledal, že napadené rozhodnutí nelze

považovat za nepřiměřené, neboť si žalobkyně nevybudovala žádné významné rodinné ani soukromé vazby. Takový postup žalované byl naprosto absurdní, neboť žalovaná předvídala bez jakýchkoli podkladů, k čemu by asi správní orgán dospěl, a vše zakládala na svých domněnkách. Naopak s ohledem na případ žalobkyně, která byla v dobré víře, že již nic nebrání vydání zaměstnanecké karty, a která vynaložila spoustu finančních prostředků na přicestování, byl postup správních orgánů naprosto nepřiměřený, neboť nutil žalobkyni, aby se bez jakékoli možnosti výdělků dostala zpátky do své domovské země. Žalobkyně žije na území ČR již 4 roky, s územím ČR má spjaté své pracovní aktivity a za dobu pobytu si zde vytvořila silné sociální vazby. Převážně se však na území nachází manžel žalobkyně, který je jejím jediným rodinným příslušníkem. Žalobkyně si na území ČR našla mnoho přátel a známých, na základě čehož by bylo nucené vycestování naprosto nepřiměřené. Žalobkyně je etablována do české společnosti.

6. S ohledem na veškeré shora uvedené skutečnosti žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě navrhla zamítnutí žaloby a odkázala na napadené rozhodnutí. Dále k námitce nevyrozumění o výsledích a nevypořádání této odvolací námitky uvedla, že správní orgány nemohly při posuzování žádosti vycházet z provedených výsledků svědků, protože výsledky svědků v rámci řízení o žádosti žalobkyně prováděny nebyly, a nejsou tak součástí spisového materiálu. Žalobkyně toto v odvolání ani nenamítala. Žalovaná se tak nemohla vyjádřit k námitce, která nebyla v odvolání vznesena.
8. Námitka nepřiměřenosti se nezakládala na pravdě, neboť žalovaná nic z toho, co uváděla žalobkyně, v napadeném rozhodnutí neuvedla, a tato odvolací námitka nebyla žalobkyní v odvolání vůbec vznesena. Ohledně nepřiměřenosti rozhodnutí žalovaná uvedla, že žádost žalobkyně byla zamítnuta podle § 44a odst. 10 ve spojení s § 46e odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná k aplikaci tohoto ustanovení odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, bod 40.
9. Žalovaná byla přesvědčena, že byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti, napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a bylo v souladu s platnými právními předpisy. Ze strany žalované nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a v daném případě nebylo shledáno porušení základních zásad správního řízení.

IV.

Replika

10. Žalobkyně v podané replice akceptovala, že se žalovaná k námitce nesprávného postupu při provádění výsledků nemíní vyjadřovat, a tuto svou námitku dále neakcentovala. Setrvala však na námitce nedostatečného posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí, potažmo prvoinstančního rozhodnutí, přičemž jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (příkladmo rozsudku sp. zn. 4 Azs 205/2018 ze dne 12. 10. 2018), *posouzení přiměřenosti dopadů do právní sféry cizince je obligatorní součástí rovněž odůvodnění rozhodnutí o jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty, takže bylo povinností*

[krajského soudu] se otázkou přiměřenosti zabývat a přezkoumat závěry v tomto směru učiněné správními orgány či jejich dostatečnost. Je jen logické a důvodné stejný závěr aplikovat i na žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, a to bez zřetele na to, zda účastník toto explicitně požadoval v rámci odvolacích důvodů. Žalovaná se rovněž nijak nevyjádřila k hlavnímu žalobnímu bodu, kterým je nesprávný postup při zjišťování skutkového stavu věci ve směru k prohlášení zaměstnavatele žalobkyně a skutečnosti, zda žalobkyně opravdu území ČR opustila či nikoli.

V.

Vyjádření účastníků při ústním jednání

11. Účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

VI.

Posouzení věci soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

13. Žaloba je důvodná.
14. Klíčový význam pro závěr soudu o důvodnosti žaloby mělo znění § 46e odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, o které je opřen výrok prvoinstančního rozhodnutí, podle něhož platí, že „*ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty, jestliže pracovní poměr cizince skončil*“ (zvýrazněno zdejším soudem).“ Pokud správní orgán zamýšlí aplikovat dispozici shora citované právní normy (tj. zrušit, resp. neprodloužit platnost zaměstnanecké karty), musí nejprve postavit na jisto, že došlo k soukromoprávnímu jednání podle zákoníku práce spočívajícím v ukončení pracovního poměru cizince. Při vztažení právě uvedeného východiska na poměry nyní projednávané věci je námitka nedostatečného zjištění skutkového stavu důvodná, neboť jediné listiny, z nichž správní orgány vyšly při závěru, že pracovníprávní poměr žalobkyně skončil, byla žádost zaměstnavatele o zrušení zaměstnanecké karty žalobkyně a sdělení zaměstnavatele úřadu práce o tom, z jakého důvodu mělo dojít k ukončení pracovníprávního poměru žalobkyně. Je třeba si uvědomit, že aby došlo v soukromoprávní rovině k ukončení pracovního poměru žalobkyně, je nezbytné, aby okamžité zrušení pracovního poměru, včetně všech dalších písemností týkajících se skončení pracovního poměru, bylo v souladu s § 334 odst. 1 zákoníku práce doručeno zaměstnanci do vlastních rukou. Bez naplnění tohoto zákonného požadavku nemůže ukončení pracovníprávního vztahu nastat, proto pokud se správní orgán rozhodne postupovat ve smyslu shora citovaného §46e odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců musí doručení okamžitého zrušení pracovního poměru v rámci důkazního řízení postavit na jisto, přičemž danou skutečnost není možno nahradit ani nahlédnutím do veřejnoprávních listin v rámci správního řízení o prodloužení zaměstnanecké karty.
15. Nad rámec právě uvedeného však soud dodává, že je se správními orgány ve shodě v tom

směru, že ze skutkových okolností, které vyšly ve správním řízení najevo, vyplývá důvodné podezření o tom, že žalobkyně neplní účel pobytu. Na to zcela správně upozornil i příslušný ministerský rada, když v listině (č. j. OAM-15300-6/ZM-2016), k níž jsou připojena shora zmíněná hlášení zaměstnavatele, přímo konstatuje, že „v řízení o vydání souhlasu se změnou zaměstnavatele a o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty je třeba posoudit neplnění účelu vydaného pobytového oprávnění, neboť cizinka od 1.4. není zaměstnána na pozici pro kterou jí byla zaměstnanecká karta vydána a tedy od toho data neplní účel pobytu“. V případě, že by správní orgány posuzovaly žádost žalobkyně z hlediska plnění účelu jejího pobytu, byla by situace zcela odlišná. Na základě oznámení zaměstnavatele by stačilo, aby se správní orgány obrátily na žalobkyni s výzvou, zda je pracovní poměr vskutku realizován či nikoliv a bylo by na žalobkyni, aby za této situace předešlá věrohodnou skutkovou verzi reality stran plnění jejích pracovněprávních povinností.

16. S ohledem na nedostatečné zjištění skutkového stavu stran primárně posuzované žalobní námitky se soud dalšími žalobními body nezabýval.
17. Vzhledem k tomu, že soud shledal, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. o zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení, neboť z podkladů ve správním spisu nelze mít stav věci za zjištěný takovým způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VIII.

Náklady řízení

18. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého má právo na náhradu nákladů řízení žalobkyně, jež měla ve věci plný úspěch. Žalobkyni bylo přiznáno právo na náhradu nákladů spočívajících v zaplaceném soudním poplatku za žalobu (3.000 Kč), návrh na přiznání odkladného účinku žalobě (1.000 Kč), v odměně za tři úkony právní služby v plné výši, tj. 3.100 Kč/úkon, kterými se rozumí převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé a účast na jednání konaném před soudem, a náhradě hotových výdajů za tři úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, dále v dani z přidané hodnoty, kterou bude advokát povinen odvést z odměny a náhrad podle zákona o dani z přidané hodnoty, ve výši 2.142 Kč. Celková výše přiznané náhrady nákladů řízení tedy činí **16.342 Kč**. Žalované bylo určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a byla jí stanovena pariční lhůta, již soud vzhledem k možnostem žalované platbu realizovat považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 17. 12. 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu